

Jesús Conte

Valors en alça

No és cap moda, sinó una necessitat. Es torna a parlar de valors. Hem sentit parlar sovint que "assistim a una crisi de valors". Era més una frase feta que el fruit d'una reflexió profunda. Ara sembla que va de debò. El president Montilla reclama, com feia històricament Pujol, el valor de l'esforç. El papa Benet XVI condemna el determinisme i el culte al diner fàcil. La Fundació Lluís Carulla i el Centre d'Estudis Jordi Pujol uneixen el seu bagatge intel·lectual per propiciar un seminari sobre els valors. Lleialtat, compromís, veritat, la paraula donada, esforç, amicitia, solidaritat, respecte a l'autoritat i la gent gran, tolerància, feina ben feta, civisme... són valors que estan en alça, que es reclamen des d'una societat que veu com s'ensorra un model que ens ha estat útil durant una o dues generacions però que exigeix una revisió del cànon de convivència cívica. Abans, transcendir era engendrar un fill (equilibri biològic), escriure un llibre (aliment intel·lectual) i plantar un arbre (protecció de la natura).

Aquest valors s'han transmutat i exigeixen un compromís col·lectiu que determini el que és vigent. Fugint de modes passatgeres i de la vergonya del què diran. Retre culte a la gent gran i a la seva experiència com fan al Japó o les societats més arcaïques de l'Àfrica no és cap ridícula. Cedir el lloc a un desvalgut no és cap mostra de submissió. Comportar-se cívicament no és un valor conservador. No reclamo lliçons d'urbanitat, només demano respecte. La camaraderia mal entesa o l'"entre tots ho farem tot" són heretgies contra la jerarquia social que no duen enlloc. Potser m'estic fent gran, però em quedo amb aquests valors. Els que alguns volen ara revifar encara que pugui semblar el refugi de nostàlgics, classistes i gent d'ordre. M'agraden més aquests que els no-valors dels *friquis*.